

VREDENBURG

VREDENBURG

MICHAÉLA ROMAN

Vredenburg

Uit de thrillerreeks *De Nieuwe Wereld*

Auteur

© Michaéla Roman

ISBN

9789465124513

Eerste druk

01.07.2025

Ontwerp omslag en binnenwerk

Indy van Vroonhoven

Uitgever

Brave New Books

www.bravenewbooks.nl/michaelaroman

Andere delen in deze reeks

Middenhart – ISBN: 9789465019727 eerste druk

Middenhart – ISBN: 9789465129099 Tweede Herziene Editie

Andere werken van de auteur

Analyse van de Dichterlijke Vrijheid

1994 ISBN: 9789465124698 tweede druk

1995 ISBN: 9789465125886 tweede druk

1996 ISBN: 9789465203911 eerste druk

1 Proloog

Moed en geloof komen soms uit onverwachte hoek en maken ruimte voor licht. Goed en kwaad zijn geen verzinsels, ze zijn echt. Ze trekken aan ons, elke dag weer. Vaak merken we het niet, maar onze diepste angst zit vanbinnen. Het verstopt zich achter gedachten, voedt zich met twijfel, onzekerheid en zwakte. Soms hoor je het nauwelijks. Maar het bepaalt wél wat je doet.

Durf jij te kijken? Echt te kijken? Naar wat er speelt in jezelf? Buiten lijkt alles normaal. Maar binnenin woedt een strijd – om wie je bent, om wat je gelooft, om wat je kiest. Elke gedachte telt. Elke keuze doet ertoe. In Vredenburg zie je hoe dun de lijn is tussen waarheid en leugen. En hoe snel je aan de verkeerde kant kunt belanden. Want er is een wereld die je kent en een wereld die je vermoedt.

Tussen die twee werelden ligt een grensgebied – stil, onzichtbaar, maar allesbepalend. Hier wordt niet gestreden met wapens, maar met invloed. Niet met kogels, maar met overtuigingen. Hier wordt niet gewonnen door kracht, maar door keuzes. In het hart van deze strijd staan geen soldaten, maar gewone mensen. Vrienden. Families. Leiders. Verraders. En zij die de waarheid zoeken, ook als dat hen alles kost. Dit is het verhaal van die mensen. En van wat er gebeurt als de sluier wegvalt, want er is een werkelijkheid die niet wordt gemeten in kilometers of kloktijden. Het is een laag die zich niet laat vastleggen in atomen of netwerken, maar die even reëel is als de lucht die we inademen. Sommigen voelen haar — in dromen, in stilte, in strijd. Anderen ontkennen haar, tot ze er middenin staan. Het is de laag waar licht en duisternis elkaar naderen zonder elkaar te raken. En waar de beslissingen van mensen... echo's veroorzaken in een wereld die zij niet kunnen zien.

Schaduwen maken mensen anders.

Ze duwen tussen vriendschappen, breken vertrouwen en laten sporen na.

Toch is er hoop.

1	Proloog.....	5
1	Sterrendam.....	13
	Inleiding.....	13
	John Hickens	18
	Luitenant-Generaal Mørfran	20
	Sara Hickens	21
	Levi.....	24
	Alex Schepman.....	27
2	SchaduwHaven	29
	Inleiding	29
	Sofie Broodvlecht.....	29
	Dagboek van Sara.....	34
	De Professor.....	40
	De Materialisten	48
	Milan Broodvlecht.....	50
3	Vredenburg	55
	Inleiding	55
	Protocol NL-QC3.....	55
	Manifest.....	60
	Loods 4 – Projectlijn D.....	63
	Zonnewendeproject, Fase II — Vredenburg.....	65
	Medische Her-Prioritering.....	66
4	Central Park Place.....	71
	Inleiding	71
	Liam Hill	71
	Vastgoedhyena	74
	Projectlijn D.....	77
	Conditionering	78
	Synchronisatie.....	78
5	Grensgebied	79
	Inleiding	79
	Onder Invloed	79
	Het Rapport.....	80
	Wachters van Morele Grenzen	87
	Gespleten Loyaliteit	93
	De Afgrond.....	96

6_Grensoverschrijding	103
Inleiding.....	103
De Vierde Dimensie	103
Spiegelingen	106
Onderzoek Onder Druk.....	109
De Heuvel van Middenhart.....	110
Interne Storing.....	111
7_De Prijs van de Waarheid	115
Inleiding	115
De Derde Verdieping	115
Subtiële Datadragers	116
Geen Weg meer Terug.....	118
Actieve Invloed	119
Schild van de Waarheid	122
8_Resonantie.....	133
Inleiding.....	133
Echo's van Controle	133
Patronen in geluid	134
Breekpunt.....	136
Muziekstromingen.....	137
Perspectief.....	139
9_Toekomstmuziek	143
Inleiding.....	143
Spiegelgevecht.....	143
Klankvelden	145
De Grens van Waarheid	145
De Eerste Toon	147
Epiloog.....	149
Preview Lichtendal	151
Appendix.....	153
Disclaimer.....	155

*Voor degenen die de strijd hebben verloren,
blijft de weg naar de vrijheid open.
Zelfs wanneer de schaduwen van het verleden
het heden willen overstemmen.*

1_Sterrendam

Inleiding

Met een zucht leg ik de telefoon neer. Er trekt iets door me heen — *een gevoel dat ik niet meteen kan plaatsen, maar dat aan me blijft kleven*. Dit belooft niet veel goeds. Ik lepel mijn ontbijt naar binnen, sneller dan goed voor me is. *Central Park Place*. Nee. Ik ben te laat. Volgens Sara is hij iets van plan, die man met dat gladgestreken gezicht en een neus die winst ruikt voordat de markt het doorheeft. Mijn hand tast naar mijn tas. Mijn elleboog stoot de vaas om. Water over de bar, over papieren, bijna over mijn laptop. Mijn hart bonkt tegen mijn ribbenkast. De stilte van de ochtend is ruw verstoord. Iets, ik weet niet wat, is in beweging gekomen en het voelt alsof het al weken onderweg was. Dan trilt mijn telefoon. Een bericht van Alex. De tabellen schieten over mijn scherm, mijn ogen vangen patronen die ik eerder over het hoofd zag. Ik scrol, sneller dan nodig. Plop. Een tweede bericht. Jasper. De woorden van Sara komen boven drijven. Haar stem, die onheil voorspelde nog voor iemand anders het zag. *Maar tegelijkertijd ook de twijfel in haar stem*. Wat moet ik doen? Met een zucht gooi ik mijn jas over de stoel. De *twijfel* blijft aan mijn vingers kleven. Met trillende vingers bel ik Hickens. Of ik nu te vroeg ben — of te laat — weet ik niet.

‘John, ik moet onze afspraak afzeggen.’ Een lichte aarzeling sluipt mijn stem binnen. Ik weet dat hij het merkt. In gedachten zie ik zijn gezicht verharden, de berekening achter zijn ogen. De achterdocht is gewekt. Het gesprek duurt kort. *Te kort*. Ik schuif de barkruk naar achteren, het schurend geluid trekt een kras in de ochtend. Met een klap druk ik op de espresso knop. Bonen malen, schel en dreigend, alsof het lawaai mijn aarzeling overstemt. Terwijl de machine doordraait, bel ik Jasper. Ik ken het antwoord al. Toch moet ik het horen. Al is het maar om te hopen dat ik me vergis.

‘Dag Jasper. Ik heb tijd gemaakt... dus als je me nu gewoon uitlegt wat je bedoelt, dan weet ik waar ik aan toe ben.’

‘Ik sta in de archiefkamer van het ziekenhuis. Ik heb een dossier gevonden. Over Sara. Therapeutische sessies, sinds tweeduizend zes. Weet jij daarvan?’ Mijn adem hapert. Ik grijp naar mijn kopje, alsof ik daarmee iets kan vastzetten. De slok brandt in mijn keel. *Waarom koffie? Waarom nu?* Iets roert zich in mij. Ik duw het weg. Te laat. Er is iets verschoven. Mijn lichaam begrijpt het al. Dit moment lag op me te wachten. Ik zeg niets. Jasper praat verder. Ik weet dat hij aan het lezen is. Jasper is een van de weinige mannen die twee dingen tegelijk kan — al zegt hij zelf dat het komt

door jarenlange training in koffie en chaos. Mijn blik blijft hangen aan de kranten op tafel. De beurs trekt. Nog voor ik me schuldig kan voelen over afleiding die ik me niet kan permitteren, begint Jasper voor te lezen. Zijn woorden glijden voorbij, maar mijn gedachten blijven steken. Eén zin blijft haken. Mijn geest reageert — niet met angst, maar iets wat dieper ligt. Alsof een sluier opzijschuift en ik zie wat ik liever niet zie. Dan: *therapie*. Mijn oren spitsen zich.

‘Dus Sara heeft therapie in een privékliniek?’ hoor ik mezelf vragen. ‘Waarom verzwijgt ze dat?’ Hij aarzelt. Draait om de kern heen. Gooit met termen als hersteltraject, traumatische voorgeschiedenis, vertrouwelijkheid. Maar nergens een echte reden. Geen logica, geen scherpte in zijn uitleg — alsof hij zelf ook maar half begrijpt wat hij verdedigt. *Of iets achterhoudt?* Ergens klopt het niet. Niet alleen wat hij zegt, maar ook hoe hij het zegt. Alsof de waarheid achter een gordijn staat en we er met opzet van weggijken. Vijf minuten later beëindig ik het gesprek. Terwijl ik de telefoon neerleg, schiet ineens een beeld door me heen. Mijn huis in Vredenburg flitst voorbij in mijn gedachten. Het lijkt een signaal, alsof het me iets duidelijk wil maken. *Moet ik verkopen? Of wil ik juist terug?* Elke geïnteresseerde haakt af, steeds op het laatste moment. *Wat zie ik niet?* Sinds mijn verhuizing naar Sterrendam vlieg ik heen en weer tussen de continenten. Maar het Verzet aansturen vanuit deze afstand — het werkt niet. Te veel mist. Te weinig zicht. Teruggaan voelt opeens niet alleen logisch, het voelt noodzakelijk. *Alsof iets me terugroept*. Mijn handen trillen licht als ik zijn nummer opnieuw intoets: John Hickens. Gewetenloos, roekeloos, precies wat ik nodig heb. Hij kent iedereen. En krijgt alles gedaan.

‘John, ik heb je hulp nodig.’

‘Dag. Je klinkt gespannen.’ Zijn stem is als honing met een rand van staal. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik wil dat je het penthouse te huur zet,’ zeg ik, zo luchtig mogelijk. Maar onder mijn huid trekt iets samen. Hij zwijgt. Ik hoor het tikken van zijn berekening, het schuiven van belangen. De spanning vult de ruimte tussen ons, ook al zijn we tientallen kilometers van elkaar verwijderd.

‘Ik zou het verkopen, Hannah.’ Daarna volgt een langdradige verhandeling over marktschommelingen en vastgoed. Maar ik luister niet naar de woorden. Ik luister naar de leegtes ertussen. *John wil het pand zelf. Hij heeft zijn pion al klaargezet.*

‘Nee, te huur, John. Maximaal bedrag. Perfecte staat, gunstige markt.’

‘Hannah.’ En daar is het weer: het wrikken. *De ijzeren voet van Hickens. Onverzettelijk genoeg om een provincie te verpletteren.* ‘Je haalt er meer uit als je verkoopt. Ga je terug naar Middenhart? Ik kan mijn netwerk raadplegen?’ Zijn woorden golven door de lijn als zware lucht vóór een storm. Ik voel het. Geen angst, maar druk. *Ik wil niets te maken hebben met jouw netwerk.*

‘Te huur, John. Er is haast bij.’ Hij grinnikt. *Vastgoedhyena.* Maar deze slag is van mij.

‘Jij krijgt wat je wilt. Ik zet het in gang. Zal ik de teams optrommelen? Ze kunnen er over een uur zijn.’ Zijn inschikkelijkheid is een masker, ik brom onverstaanbaar en verbreek de verbinding. Zijn agenda is niet het enige wat verborgen is en ik ben moe. Maar nog niet murw geslagen. *Wat komt er achter hem aan?* Tegen alle regels in laat ik me vallen. De bank vraagt niets terug — het enige in huis dat me met rust laat. De kat is er als de kippen bij. Natuurlijk. Mijn instort moment is zijn gouden kans. Afwezig glijdt mijn hand door zijn vacht. Het zachte knorren duwt de spanning terug, als golven die langzaam wegebben en ineens weet ik het zeker: Vredenburg voelt na al die jaren nog steeds als thuis, ik ervaar rust zodra ik eraan denk. Mijn praktische ik komt in actie en even later hangt de to-do-list al op de koelkast. Maar dit is écht de laatste keer dat ik verhuis. De kat draait zich op zijn rug, poten in de lucht, alsof ook hij heeft besloten dat het nu genoeg is geweest met de stress. Ik blijf liggen. Even geen scherm, geen stem, geen strijd. Alleen de ademhaling van een dier dat niet twijfelt aan zijn plek in de wereld. Mijn ogen vallen dicht, ik hang tussen slapen en ontwaken in, daar waar de tijd zich niet bemoeit met mij. Ik ken dit gebied. Het heeft geen naam, maar wel gewicht. Alsof ik balanceer op de rand van iets wat groter is dan mezelf — en toch vertrouwd. Mijn lichaam komt tot rust, maar iets in mij blijft luisteren. Naar wat nog komen moet. En dan verschijnt het weer, het netwerk van lichtpunten, als aders van bewustzijn, hoog boven het continent dat ik herken. De rest van NoxTerra ligt in schaduw gehuld, alsof alleen het KernRijk gezien wordt — of durft te worden gezien, want de andere continenten blijven donker en gefragmenteerd. Alsof het licht hen slechts gedeeltelijk bereikt. *Of dat ze het zelf afweren?* De stippen op mijn continent lichten op, één voor één. Soms flikkeren ze, soms stralen ze fel. Dan raakt één punt een ander. En dan nog één. Een golf van licht trekt door, haast onmerkbaar, maar onomkeerbaar. Alsof elk vonkje een beslissing is. Een wending. Ze verspreiden zich, zonder dat iemand ze kan tegenhouden. Ik besef het voor de zoveelste keer: dit is geen droom. Dit is realiteit. Als de telefoon gaat, spat het moment uiteen. Jaspers naam flikkert weer op het

scherm. Ik druk op het groene icoontje. Zijn stem snijdt door mijn gedachten, scherp en gehaast. Elk woord is kort en beladen.

‘Hannah, heb je nog even?’ *De rust is verdwenen*. Ik slik mijn opmerking in. ‘Ik weet dat het veel gevraagd is, maar heb je de mogelijkheid om hierheen te komen?’ Mijn geest maakt een sprongetje. In die ene vraag ligt de beslissing die al langer op me lag te wachten.

‘Ja, ik kan komen. Sterker nog, ik heb de emigratie al in gang gezet. Hickens stuurt z’n teams en ik hoef eigenlijk niet veel zelf te doen.’ Het valt stil, Jasper weet vast niet goed hoe hij moet reageren. De betekenis van mijn woorden daalt pas na een paar seconden echt in.

‘Je komt definitief terug? Wat geweldig!’ Ik hoor de oprechtheid in zijn stem en dat doet me goed. ‘Ik wil je iets laten zien, maar niet via de telefoon, begrijp je?’

‘Ik begrijp het. Ik regel de vlucht. Kom jij me ophalen?’

‘Uiteraard. Kristalstad? Stuur me de gegevens maar door. Weet je het zeker?’

‘Ja,’ klinkt het vastbesloten, want het visioen zindert nog na in mijn grondvesten. ‘Het is de juiste beslissing.’ Aan de andere kant van de lijn verandert iets. De ademhaling van Jasper verradt dat de spanning wijkt, als een knoop die losschiet. Maar hij laat het niet merken. En dat hoeft ook niet, ik lees tussen zijn regels door. ‘Kun je me een hint geven?’ Hij zwijgt. Het is een van die zeldzame stiltes waarin alles aanwezig is. Alsof we beiden al weten wat we nog niet durven uitspreken.

‘Tja, moeilijk. De zaken rondom Sara... het is groter dan we dachten. Ik heb iets ontdekt dat haar wetenschappelijk onderzoek mogelijk ondermijnt.’ Ik knik. Zijn stem draagt meer dan woorden. Iets blijft hangen, ondanks de duizenden kilometers. Geen feiten, maar iets daaronder. Een toon. Een keuze. Mijn terugkeer zet iets in beweging. En we weten het allebei. Ik wil vragen wat hij bedoelt over Sara, maar ik hoor het al aan zijn stem, hij wil het me in de ogen zeggen. Het is alsof hij bang is voor de veiligheid. Niet alleen voor haar, maar ook voor ons. ‘We moeten voorzichtig zijn.’ Ik knik. Ergens, diep vanbinnen, weet ik het: dit zal de koers veranderen. Ik laat de woorden van Jasper indalen en kijk gedachteloos uit het raam. Langzaam dringt het tot me door: de keuzes, de gesprekken, de invloeden die zich aandienen... ze komen niet toevallig samen. Dit moment is geen kruispunt. Het is een keerpunt. Mijn ogen dwalen af naar de overkant van de straat. Op het dak van de overburen zitten twee kraaien. Forse beesten, pikzwart, met ogen die meer zien dan goed is. Ze hebben het hoogste woord — hun gekras snijdt door de ochtendstilte. *Het lijkt alsof ze iets aan het bekokstoven zijn.*